

ligt og nødvendigt at aflægge de Føll, der have at udføre forskjellige Hverv i Statens Tjeneste, paa en taalelig Maade, men allerede faas snart der er Tale om Underofficerer, begynder det at knibe paa Tilbøielighed til at give Tillæg, og naar man kommer til de Menige, slipper den aldeles op. Det gaaer her accurat, som Holbergs Henrik siger i Comœdien „Den 11te Juni“, idet han taler om, at man i Felten deler Byttet faaledes, at Obersten faaer 10, Capitainen 5, Lieutenanten $2\frac{1}{2}$, Fændriken det Halve af Lieutenants, Corporalen det Halve af Fændriks, men Soldaten faaer slet Intet, og Tambouren faaer noget Andet. Henrik bemærker dertil, at dette kaldes geometrisk Deling og grunder sig paa naturlig Billighed. Jeg vil nu henstille til de ærede Medlemmer, om det virkelig kan siges at være naturlig Billighed at lade Soldaterne staae paa den Lønning, de hidtil have havt, og som fra alle Sider erkjendes for at være utilstrækkelig.

Kjær: Ja, jeg kunde forsaavidt egentlig have frafaldet Ordet, da jeg finder mig tilfredsstillet ved den Motivering, som er givet af min ærede Medforslagsstiller, men da jeg ikke ofte gjør Brug af Ordet, tør jeg haabe, at dette maa tjene mig til Undskyldning, naar jeg benytter det et lille Dieblit. Jeg forlangte det igaar, da den høitærede Krigsminister holdt sit Foredrag, og jeg tilstaaer, at det ikke lidet overraskede mig, ligesom det har overrasket den ærede sidste Taler, at den høitærede Minister som Grund til, at de menige Soldater kunde blive staaende paa den Lønning, de hidtil have havt, anførte Preussens som Exempel, og at dets Soldater havde endnu mindre i Lønning end vore. Man er jo ikke hertillands meget tilbøielig til at hente Mønstre fra Preussen til Efterligning, og jeg for min Part vil ønske, at vi aldrig maae faae det Slags Mønstre til Efterligning, thi det vidner kun for mig om, at man i Preussen bruger som et hyberligere Tugteris til at tæmme de Undergivne med at sulte dem, og jeg tvivler ikke om, at det er en radical Cuvr til at skaffe sig Lybighed. Jeg for min Part vilde meget ønske, at man blev fritagen for at faae preussiske Mønstre af det

Slags indførte hertillands. Den næste Grund, som den høitærede Minister anførte til, at man kunde blive staaende ved den hidtil havde Lønning for de menige Soldater, og som ogsaa ganske rigtigt blev bedømt af den sidste Taler, var, at man i Marketerieret kunde faae Mad til 9 $\frac{1}{2}$. Jeg tilstaaer, at dette ligeledes overraskede mig. Jeg betvivler i høieste Grad, at det er muligt for nogen Mand at levere Mad for 9 $\frac{1}{2}$, som nogen Mand i denne Sal vilde finde at være Mad, han kunde være tjent med. Jeg erindrer fra den Tid, jeg var i Tjenesten, at der blev afstrøket os 12 $\frac{1}{2}$ for vor Middagsmad, og den blev dog leveret os paa en saadan Maade, at det gav Anledning til ikke faa Rivninger, og jeg tør gjerne sige, at i den første Deel af min Recruttid faae jeg endogsaa Uvillien give sig Lust paa en saadan Maade ligeoverfor vedkommende Marketerier, at hvis han en skøn Dag, som rigtig nok meget sjældent stete, viste sig inde i Spise-stuen, kunde han være temmelig sikker paa at faae den Ret, vi nøde 1 eller 2 Gange om Ugen, Klippstik, som en Sneestorm i Rassen, naar han gik ud af Døren til Kjøkkenet, til Beviis paa, hvilken Erkjendtlighed man havde ligeoverfor vedkommende Vært. Jeg tør ogsaa forsikre, at ikke en eneste Mand, som var istand til paa anden Maade at skaffe sig Føde, gik i Marketerieret og nød den Kost, man der fik; man gav hellere slip paa de 12 $\frac{1}{2}$ uden at nyde Noget af Maden. Jeg kan ligeledes erindre, at der under Felten i Fredericia blev leveret os Noget til Middagsmad, som blev kaldt Grynsuppe, men som af Soldaterne i Almindelighed blev kaldt Fjdtvælling, og jeg troer, at det var et fuldstændig rigtigt Navn. Jeg kan gjerne sige den høitærede Minister, hvoraf denne Ret bestod; den bestod ikke af saa vidtløftige Dele, at man ikke snart skulde kunne undersøge dens Indhold. Det var Byggryn og noget Fjdtvælling; i den Suppe, hvori Kjødet var kogt, smed man nogle Gryn, kogte dette sammen og gav os det. Ligeledes kan jeg forsikre, at, hvorvel jeg erkjender, at det kunde spises og i Dieblittet kunde tilfredsstille Hungeren, vilde de fleste ganske vist 2 Timer efter føle sig ligesaa sultne, som da de begyndte at spise, men det er dog